Μαρία Παναγοπούλου στο ethnos.gr: «Η πανδημία και ο πόλεμος στην Ουκρανία έχουν ακόμη αρκετό δρόμο»

Ψάχνοντας κάποιος στο λεξικό, το «**απωθημένο**» ορίζεται ως καταπιεσμένη επιθυμία, βίωμα, συναίσθημα ή τάση, η οποία έχει μετατοπιστεί στο υποσυνείδητο κάποιου αλλά εξακολουθεί να τον επηρεάζει. Οι περισσότεροι λένε πως δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο, από το να ζεις με απωθημένα. Δύσκολα ξεκινούν, δύσκολα εξελίσσονται, δύσκολα καταλήγουν κάπου. Τρυπώνουν στη ζωή σου αόρατοι, καταλαμβάνουν χώρο κι όταν πια ξένος τους αντιληφθείς είναι πολύ αργά... Η **Μαρία Παναγοπούλου** στο νέο της βιβλίο, με τίτλο «Το απωθημένο φυγείν αδύνατον» από τις εκδόσεις Ψυχογιός, περιγράφει μια **αληθινή ανθρώπινη ιστορία** μίας οικογένειας που θεωρητικά έχει τα πάντα. Ωστόσο, τ' απωθημένα του χθες στοιχειώνουν το σήμερα και μετατρέπονται σε **ηφαίστειο** έτοιμο να εκραγεί. «Έμεινα απόλυτα πιστή στα γεγονότα, αν και μπήκα πολλές φορές στον πειρασμό ν' αλλάξω την εξέλιξη της ιστορίας, δικαιώνοντας τους ήρωες που αδίκησε η ζωή. Μόνο ο χρόνος, τα ονόματα και κάποιοι τόποι έχουν αλλαχτεί, για ευνόητους λόγους» λέει, χαρακτηριστικά, **η συγγραφέας στο ethnos**.gr.

Ο Ανάργυρος, γόνος μεγάλης επιχειρηματικής οικογένειας της **Σαντορίνης**, ετοιμάζεται να παντρευτεί την Άννα, ένα κορίτσι από την Ανάφη που εργάζεται στο υπερπολυτελές ξενοδοχείο του. Μια προκλητική ενέργεια της αδελφής του, της «τοξικής» **Καλλίστης Σαντοριναίου**, τινάζει τη γαμήλια τελετή στον αέρα και τρέπει τη νύφη σε φυγή. Είκοσι χρόνια μετά, η Άννα κι ο Ανάργυρος συναντιούνται τυχαία και αποφασίζουν να δραπετεύσουν για λίγο από τη ζωή τους, ταξιδεύοντας στον εξωτικό **Μαυρίκιο**. «Οι απωθημένοι έρωτες είναι σαν εύφλεκτο αέριο. Τρυπώνουν στη ζωή σου αόρατοι, καταλαμβάνουν χώρο κι όταν πια ξένος τους αντιληφθείς είναι πολύ αργά. Είσαι καταδικασμένος να πεθάνεις. Είτε από ασφυξία είτε από την έκρηξη» γράφει η συγγραφέας στο βιβλίο της.

Πόσο εύκολο ή δύσκολο είναι για έναν συγγραφέα ν’ αποδώσει στην απόλυτη διάστασή τους τα συναισθήματα των ηρώων του; «Γράφω πάντα βιβλία που βασίζονται σε αληθινές ιστορίες, συνεπώς οι ήρωές μου είναι υπαρκτοί. Στην περίπτωση που μπορώ να συνομιλήσω μαζί τους, η απόδοση των συναισθημάτων τους επιτυγχάνεται μέσα από ατέλειωτες συζητήσεις **"ψυχαναλυτικού" χαρακτήρα**. Όταν όμως δεν έχω τη δυνατότητα προσωπικής επαφής, οι δυσκολίες είναι πολύ μεγαλύτερες και χρειάζεται δουλειά με τον ίδιο μου τον εαυτό για να τα καταφέρω» απαντά. Για την ίδια, ο έρωτας στη ζωή της έχει πρωταγωνιστικό ρόλο, ωστόσο δεν συμμερίζεται τη διάθεση αυτοθυσίας πολλών ανθρώπων που δηλώνουν ότι «φτάνουν στα άκρα για έναν μεγάλο έρωτα». «Για εμένα, ο μεγάλος έρωτας είναι αυτός που τον βιώνεις, όπως ακριβώς αναπνέεις. Δεν το καταλαβαίνεις ότι παίρνεις ανάσα, είναι αυτονόητο. Έτσι και με τον έρωτα. Απλώς πας όπου σε πάει».

Η Καλλίστη είναι ένας ιδιαίτερα χειριστικός χαρακτήρας χωρίς ίχνος **ενσυναίσθησης**. Αμέσως μετά τον θάνατο των γονιών της σε αεροπορικό δυστύχημα, αναγκάστηκε σε ηλικία 20 ετών, να παρατήσει τις σπουδές της, σ' ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και έναν μεγάλο έρωτα, για να μεγαλώσει τον 13χρονο έφηβο αδελφό της Ανάργυρο και ν' αναλάβει τις επιχειρηματικές

δραστηριότητες της οικογένειας. «Η "Καλλίστη" είναι ο άνθρωπος που μου έδωσε την ιστορία για να γράψω το βιβλίο. Όταν κάποια στιγμή της ζήτησα να μιλήσουμε για την "ενσυναίσθηση" μου απάντησε ότι πρόκειται για ένα σύγχρονο εφεύρημα των μετρίων προκειμένου να έχουν μονίμως τη βοήθεια των ικανών! Αντιλαμβάνεστε πως ήταν ένα πολύ μεγάλο στοίχημα για εμένα να μην σταθώ απέναντί της επικριτικά, "κουνώντας το δάχτυλο". Για να το πετύχω, προσπάθησα πολύ και, κυρίως, διέγραψα χιλιάδες λέξεις, αποφεύγοντας τις **φλύαρες νουθεσίες**».

Το γεγονός πως τα πρόσωπα, τα οποία πρωταγωνιστούν στο βιβλίο της, βρίσκονται εν ζωή, ήταν κάτι που προβλημάτισε καθόλου τη συγγραφέα ως προς το πώς θ' αντιμετωπίσουν το έργο της; «Με έκανε να χάσω τον ύπνο μου, όπως συμβαίνει σε όλα μου τα βιβλία. Αυτή είναι η μαγεία αλλά και η δοκιμασία του να γράφεις αληθινές ιστορίες. Δεν δίνεις εξετάσεις μόνο στο αναγνωστικό κοινό και στον εαυτό σου αλλά και στους ήρωές σου. Το σημαντικό είναι να μην αφήσεις αυτό το γεγονός να **"φυλακίσει"** τη γραφή σου» εξομολογείται.

Τα τελευταία χρόνια, όλο και πληθαίνουν τα μυθιστορήματα που βασίζονται σε αληθινές ιστορίες ή πραγματικά γεγονότα. Η Μαρία Παναγοπούλου εκτιμά πως οφείλεται στο γεγονός ότι η τεχνολογία έχει αλλάξει ριζικά την ενημέρωσή μας. «Πλέον τα θέματα της επικαιρότητας μπαίνουν στα σπίτια μας με κάθε λεπτομέρεια και έτσι καταλαβαίνουμε ότι τα πιο μεγαλειώδη αλλά και τα πιο τραγικά σενάρια τα γράφει η ζωή, κάνοντας συχνά τη φαντασία ενός συγγραφέα να μοιάζει "φτωχή"» τονίζει. Δυστυχώς, η ίδια δεν έχει την πολυτέλεια της «**συγγραφικής μέρας**». «Γράφω ξεκλέβοντας χρόνο απ' όλες τις άλλες υποχρεώσεις και δραστηριότητες. Τις συνήθειες που με συνοδεύουν δεν τις είχα συνειδητοποιήσει μέχρι σήμερα, χάρις στη δική σας ερώτηση το έκανα και σας ευχαριστώ πολύ. Θέλω ησυχία, ζεστό καφέ με καλαμάκι δίπλα μου, τις χειρόγραφες σημειώσεις μου απλωμένες στον καναπέ και τις κουρτίνες ερμητικά κλειστές».

Τι εκτιμάτε σ' ένα βιβλίο και τι θα σας οδηγούσε στο να το αφήσετε στη μέση;

Με τα βιβλία, μού συμβαίνει ό,τι και με τους ανθρώπους. Κάποια αισθάνομαι την επιθυμία να τα γνωρίσω καλά κάποια άλλα τα απορρίπτω, με ή χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Σε αυτά που αφήνω στη μέση, συχνά δίνω και μια δεύτερη ευκαιρία γιατί μπορεί να τα αδίκησε η δική μου διάθεση την εποχή της πρώτης ανάγνωσης.

Η συνέντευξή μας γίνεται τη στιγμή που μαίνεται ο πόλεμος στην Ουκρανία και ενώ δεν έχουμε τελειώσει με την πανδημία. Ποια είναι η δική σας αίσθηση, οι σκέψεις σας για όσα συμβαίνουν;

Η αίσθησή μου είναι πως η πανδημία και ο πόλεμος στην Ουκρανία έχουν ακόμη αρκετό δρόμο. Αυτό που με φοβίζει είναι πως όταν κάποια στιγμή τελειώσουν ο πλανήτης θα βρεθεί αντιμέτωπος με μία νέα πραγματικότητα που το κύριο χαρακτηριστικό της θα είναι μία μόνιμη ρευστότητα και αβεβαιότητα.

Πώς μπορούμε οι άνθρωποι να εργαστούμε προς την κατεύθυνση ενός καλύτερου μέλλοντος;

Το καλύτερο μέλλον περνάει υποχρεωτικά από τον καλύτερο εαυτό μας. Πρέπει να εργαστούμε για να βελτιώσουμε εμάς τους ίδιους. Να αλλάξουμε τα στρεβλά μας, ν' αξιοποιήσουμε τα προτερήματά μας, να πούμε οριστικά και αμετάκλητα «όχι» σε ό,τι υποβαθμίζει τη ζωή μας, ν' αντιληφθούμε ότι ο πλανήτης είναι το μόνο σπίτι που έχουμε…Μόνο τότε μπορούμε να ελπίζουμε σε καλύτερες κοινωνίες, καλύτερο σήμερα και αύριο.

Ποιο θεωρείτε ότι είναι το αποτύπωμα της πανδημίας στους αναγνώστες;

Η απομόνωση, ο φόβος και η οικονομική ανασφάλεια επηρέασαν τη διάθεση και την ψυχική κατάσταση των αναγνωστών. Σε αυτό οφείλεται και το αυξημένο ενδιαφέρον για βιβλία αυτοβελτίωσης και ψυχικής ενδυνάμωσης ενώ εκτιμώ πως λόγω της πανδημίας θα υπάρξει η τάση για συγγραφικά έργα δυστοπικού χαρακτήρα.